

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΓΙΑ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ - ΚΡΑΤΟΥΣ

5 ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ από Καραμανλή

ΑΚΙΝΗΤΑ

Πώς ο ΦΠΑ θα εφαρμοστεί στην αντιπαροχή

«Πατώνουν» οι συντελεστές του φόρου μεταβίβασης - Σε 24 διμηνιαίες δόσεις ο φόρος κληρονομιάς

Σελ. 15

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΡΕΥΝΑ

«Καθαρό» το DNA των Ελλήνων από επιμειξίες

Απάντηση στις θεωρίες του Φαλμεράγερ από αμερικανοϊταλική πανεπιστημιακή έρευνα

Σελ. 18

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΙΝΟΣ

«Οι δικηγόροι θα παρεμβαίνουν σε Βουλή και Δικαιοσύνη»

Σελ. 16

1 Επιλεκτικές συγχωνεύσεις υπουργείων

2 Μείωση των θέσεων για υφυπουργούς

3 Ενίσχυση του επιτελείου στο Μαξίμου

4 Νέος γ.γ. στην Κοινοβουλευτική Ομάδα

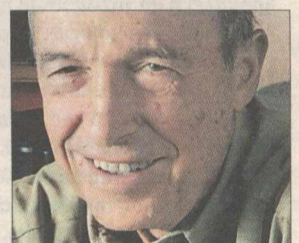
5 Αξιοποίηση κομματικών στο Δημόσιο

Στην Ιαπωνία θα λάβει ο πρωθυπουργός τις τελικές του αποφάσεις για την αναδιάρθρωση της κυβέρνησης και του κρατικού μηχανισμού. Εδώ και καιρό μελετά το σχέδιο για να περάσει η κυβέρνηση στην αντεπίθεση.

Σελ. 3

Σελ. 45

ΒΙΒΛΙΟ Κ. ΣΗΜΙΤΗ

Στην Αμερική έδωσα το «δαχτυλίδι» στον Γιώργο

Οι 3 μυστικές δημοσκοπήσεις, οι διαφημιστές του Λαλιώτη και οι διαμάχες των επιχειρηματιών

Σελ. 4-5

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΟ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Τι διεκδικούν δάσκαλοι και καθηγητές με τη 48ωρη απεργία στις 10 και 11 Νοεμβρίου - Η μοναξιά του δασκάλου από τον Εβρο μέχρι τη Γαύδο

Σελ. 17

ΓΙΑΤΙ «ΤΡΕΜΟΥΝ» ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΤΩΝ ...ΜΠΟΛΚΕΝΣΤΑΪΝ

Σελ. 35

ΤΡΩΜΕ ΣΟΛΟΜΟ ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΓΟΝΙΔΙΑ

Εκατομμύρια άνθρωποι χρησιμοποιούνται ερήμην τους, στο μεγαλύτερο βιολογικό πείραμα με μεταλλαγμένα προϊόντα - Ντομάτες με γονίδιο σκορπιού και καπνός με... χάρμπερ

Σελ. 22

Ο απολογισμός μιας... εκσυγχρονιστικής προσπάθειας

Του ΠΑΣΧΟΥ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗ

Οσοι ήλπιζαν ότι το νέο βιβλίο του κ. Κώστα Σημίτη θα είναι αποκαλυπτικό σε πολιτικά παρασκηνία και στις λεπτομέρειες των πεπραγμένων του, δυστυχώς, θα απογοητευτούν.

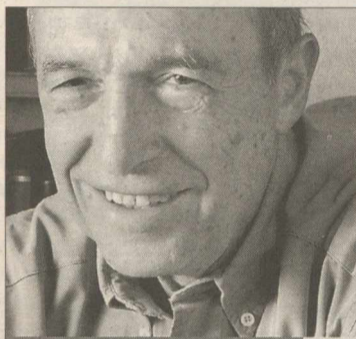
Το «Πολιτική για μια δημιουργική Ελλάδα 1996-2004» έχει πολλή πολιτική και λίγη παραπολιτική. Όχι πως δεν θα τροφοδοτήσει την παραπολιτική κουβεντούλα που έχουμε στήσει χρόνια τώρα, για να αποφυγουμε την πολιτική.

Εδώ μια απλή δήλωση ενός πολιτικού γεννά τουλάχιστον τρεις σελίδες παραπολιτικής την ημέρα (ξέρετε τώρα: «αιχμές άφισο ο τάδε υπουργός εναντίον του δείνα...» κ.λπ.), πόσω μάλλον οι 670 σελίδες ενός πρώην πρωθυπουργού. Μόνον που τα σημαντικότερα κεφάλαια δεν είναι αυτά που εξιστορούν εκτενώς τη δραματική νύχτα των Ιμίων και την αλλαγή ηγεσίας στο ΠΑΣΟΚ.

Είναι τα πολιτικά συμπεράσματα ενός ανθρώπου, που ηγήθηκε της χώρας σε κρίσιμες στιγμές, πέτυχε σημαντικά και απέτυχε σε άλλα. Το βιβλίο του κ. Σημίτη είναι σαν τον ίδιο. Αυστηρό, ιεραρχημένο, προσεκτικό. Ακόμη και τα ονόματα των συνεργατών του, που συμμετείχαν σε διάφορες φάσεις του κυβερνητικού έργου, αναφέρονται είτε κατά την τάξη των υπουργικών συμβουλίων είτε αλφαβητικά. Σε κάποια σημεία γίνεται εξαιρετικά λεπτομερειακό (ειδικά στην αναφορά του έργου του) και σε κάποια σημεία, σχεδόν, τηλεγραφικό. Η αναφορά του έργου του καταλαμβάνει 400 σελίδες, ενώ η περίοδος από την 7η Ιανουαρίου του 2004 μέχρι την ήττα του ΠΑΣΟΚ μισή.

Μπορεί να αναλύει τα αίτια της ήττας σε δέκα σελίδες, αλλά είναι προφανές ότι δεν θέλει να αφήσει το παραμικρό που θα μεταφραστεί στις παραπολιτικές στήλες των εφημερίδων ως αιχμή στο διάδοχό του. Το μόνο που πιθανώς μπορεί να τροφοδοτήσει τέτοια σενάρια είναι η ακροτελεύτια παράγραφος του κεφαλαίου υπό τον τίτλο «Τερματισμός»: «Η Νέα Δημοκρατία κέρδισε τις εκλογές κατά την διάρκεια του προεκλογικού αγώνα», γράφει ο κ. Σημίτης. «Διάφοροι λόγοι συνέβαλαν σ' αυτό. Από την τροπολογία για το ξενοδοχειακό συγκρότημα "Πόρτο Καρράς" έως την αποστασιοποίηση από το έργο της κυβέρνησης που επέλεξαν οι διαφημιστές του ΠΑΣΟΚ.

Τα τηλεοπτικά σποτ, για παράδειγμα, αγνόησαν επιδεικτικά ό,τι είχε γίνει και πρόβαλλαν ένα "ειδυλλιακό νέο ξεκίνημα". Θέλησαν να μεταδώσουν ένα μήνυμα ασυνέχειας. Γέννησαν με τον τρόπο αυτό αμφιβολίες για το έργο του ΠΑΣΟΚ και εξασθένησαν συνολικά την εικόνα του ως μιας παράταξης ικανής για τη διακυβέρνηση της χώρας. Ανέκοψαν την ορμή που είχε δώσει ο ίδιος ο νέος πρόεδρος τις πρώτες εβδομάδες μετά την ανάδειξή του. Υπό αυτές τις συνθήκες ένα τρίτο των ψηφοφόρων προτίμησε να ψηφίσει μια στέρη επιλογή, όπως είχε φροντίσει να πλασάρει την πολιτική της η Νέα Δημοκρατία» (σελ. 605-606).

ΚΩΣΤΑΣ ΣΗΜΙΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ
1996-2004
ΠΙΛΙΣ

Σε ένα πυκνό, 670
σελίδων, βιβλίο με τίτλο
«Πολιτική για μια
δημιουργική Ελλάδα
1996-2004» ο κ. Σημίτης
«απολογείται» για το έργο
του και προτείνει
για το μέλλον...

Μέχρι και για τη μεγάλη τροχοπέδη της διακυβέρνησής του, που ήταν φυσικά το ΠΑΣΟΚ, είναι εξαιρετικά επιεικής.

Η μεγάλη ιδεολογική σύγκρουση (που μάλιστα πήρε χυδαίες μορφές από το «παλαιοΠΑΣΟΚ» στο Συνέδριο του 1996) εμφανίζεται ως σωρεία απλών αντιρρήσεων σε στρατηγικούς και τακτικούς στόχους. Για παράδειγμα, εξωραϊζει τη λυσοαλέα αντίδραση (που συνάντησε από τους συνήθεις ευαίσθητους «Αριστερούς» του ΠΑΣΟΚ) για το βασικό του επίτευγμα: «Ακόμα και σε στελέχη του ΠΑΣΟΚ υπήρχε η άποψη ότι η προσπάθεια να ενταχθούμε στην ΟΝΕ σήμαινε συνεχή λιτότητα» (σελ. 170).

Για τις δύο παραιτήσεις του, που οφειλόταν στην αλλοπροσάλλη και βαθιά λαϊκιστική πολιτική του Ανδρέα Παπανδρέου, είναι εξίσου επιεικής: Την αποδίδει στην «παραδοσιακή πτέρυγα [που είχε] ανησυχίες είτε για το πολιτικό κόστος της οικονομικής πολιτικής είτε για την απήκηση των απόψεων που η ίδια δεν ενέκρινε» (σελ. 26).

«Η λεγόμενη εσοκομματική αντιπολίτευση», κατά τον κ. Σημίτη, «δεν ήταν παρά μια ομάδα δυσαρεστημένων για διάφορους λόγους, κυρίως προσωπικούς, της παραδοσιακής πτέρυγας του ΠΑΣΟΚ, χωρίς βαρύνουσα πολιτική εμβέλεια. Όμως, παρ' όλο που ο πυρήνας της ήταν αμελπίτες οι διάφορες παραφυάδες των δυσαρεστημένων βουλευτών, μελών της Κεντρικής Επιτροπής και περιφερειακών στελεχών, δημιουργούσαν προβλήματα...» (σελ. 503).

Για τους «πράσινους» εθνικοπαράφρονες, που γέμιζαν τα «τηλεοπτικά παραθύρια» και προέβλεπαν... λιμούς, σεισμούς καταποντισμούς από την πολιτική της βαθμιαίας προσέγγισης με την Τουρκία, δεν αναφέρει λέξη.

Με άλλα λόγια, τη ρίξη που δεν τόλμησε ή δεν μπορούσε να κάνει με τα στίφη των κρατικοδίαιτων αφισοκολλητών, δεν την επιχειρήσε ούτε με το βιβλίο του.

Ο ίδιος, βέβαια, αναφέρεται ότι υπήρχαν άλλες προτεραιότητες: «Η ανασυγκρότηση προϋπέθετε την ισχυρή προσωπική μου παρέμβαση στον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας του κόμματος, όπως και την εντατική ενασχόληση των κύριων στελεχών της κυβέρνησης. Χρόνος όμως δεν υπήρχε. Οι προτεραιότητες ήταν άλλες. Η ένταξη στην ΟΝΕ, η εισαγωγή του ευρώ, οι Ολυμπιακοί Αγώνες, τα Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης και τα έργα, η αναβάθμιση της θέσης της χώρας στην Ε.Ε., πριν από τα ανοίγματα της Ένωσης προς την Τουρκία, η ένταξη της Κύπρου στην Ένωση, όλα αυτά δεν έπρεπε να γίνουν κάποτε, αλλά μέσα στην οκταετία. Και δεν θα πραγματοποιούνταν μόνα τους αν η κυβέρνηση ασχολείτο με το κόμμα. Δεν ετίθετο καν θέμα επιλογής.

Η ανασυγκρότηση έπρεπε να περιμένει» (σελ. 510). Το τυπικό καφέ μπλοκάκι του κ. Σημίτη...

Οι τρεις μυστικές δημοσκοπήσεις, οι επιπτώσεις του Χρημα

Από το «δαχτυ στην εκλογική

Το κεφάλαιο στο οποίο ο τέως πρωθυπουργός αποκαλύπτει το παρασκηνίο της παράδοσης του «δαχτυλιδιού της διαδοχής» στον Γιώργο Παπανδρέου φέρει τον τίτλο «Τερματισμός».

Εκεί, ο τέως πρωθυπουργός περιγράφει τους λόγους που τον οδήγησαν στη σκέψη να αποχωρήσει από την ηγεσία του κόμματος. «Οι ποιοτικές έρευνες της κοινής γνώμης έδειχναν ότι οι συμπεριφορές των στελεχών ενοχλούσαν, η επίδειξη εξουσίας στην περιφέρεια προκαλούσε. Από τις έρευνες προέκυπτε ότι υπήρχε η ανάγκη για ένα ανανεωμένο πρόσωπο στις εκλογές», αναφέρει χαρακτηριστικά, επισημαίνοντας ωστόσο ότι «υπήρχαν δυνατότητες» για «βαθιές τομές στο κόμμα εν όψει εθνικών εκλογών».

Την πρώτη συζήτηση, όπως είχε αποκαλύψει παλαιότερα και η «Απογευματινή», για το ενδεχόμενο αλλαγής ηγεσίας ο Κώστας Σημίτης την έκανε με τον Γιώργο Παπανδρέου στην Αμερική τον Ιούνιο του 2003.

«Συζήτησα με τον κ. Παπανδρέου την πορεία του ΠΑΣΟΚ και τον τρόπο ανάκαμψής του και τα πιθανά χρονοδιαγράμματα αλλαγών για πρώτη φορά τον Ιούνιο του 2003 στη διάρκεια ενός ταξιδιού μας στις ΗΠΑ, όπου θα εκπροσωπούσαμε ως προεδρία την Ευρωπαϊκή Ένωση στη συνάντησή της με την αμερικανική ηγεσία. Ακολούθησαν στη συνέχεια και άλλες συζητήσεις με τον κ. Παπανδρέου, μέχρι την τελευταία στις 6 Ιανουαρίου 2004», αναφέρει χαρακτηριστικά ο τέως πρωθυπουργός.

Ωστόσο, μέχρι την οριστική λήψη της απόφασής του να αποχωρήσει από

την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, ο Κώστας Σημίτης προσπάθησε να τεστάρει τις αντιδράσεις της κοινής γνώμης απέναντι σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο. «Από τον Αύγουστο (2003) και μετά ζήτησα από τρεις διαφορετικές εταιρείες δημοσκοπήσεων να ερευνήσουν τις πιθανές αντιδράσεις της κοινής γνώμης σε μια αλλαγή ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ και ποια επίδραση θα είχε στη στάση των ψηφοφόρων στις επόμενες εκλογές». Εν ολίγοις, τα αποτελέσματα αυτών των δημοσκοπήσεων έδειχναν πως οι ψηφοφόροι στη σύγκριση Καραμανλή-Παπανδρέου έδειχναν ότι προτιμούσαν πρωθυπουργό τον τότε υπουργό Εξωτερικών και ότι η αλλαγή ηγεσίας θα δημιουργούσε μια νέα δυναμική υπέρ του ΠΑΣΟΚ με πρόεδρο τον Γιώργο Παπανδρέου.

Πήρα την απόφασή μου στα τέλη Νοεμβρίου 2003. Δεν θα ηγούμουν του ΠΑΣΟΚ στις επόμενες εκλογές. Το κόμμα θα εξέλεγε νέο πρόεδρο στις αρχές του 2004», θα αναφέρει στο βιβλίο του ο κ. Σημίτης, ο οποίος σε άλλο σημείο εξηγεί: «Επέλεξα να συνηνομηθώ με τον κ. Παπανδρέου, γιατί ήταν το πιο δημοφιλές στέλεχος με τη μεγαλύτερη απήκηση στην κοινή γνώμη, μακράν πρώτος σε σχέση με όλους τους υπολοίπους, όπως έδειχναν όλες οι δημοσκοπήσεις».

Οι διαφημιστές του Λαλιώτη

Ο Κώστας Σημίτης δέχτηκε αυστηρή κριτική ότι «εγκατέλειψε» την ηγεσία του κόμματος με καθυστέρηση και ως εκ τούτου δεν υπήρχαν περιθώρια ο διάδοχός του να κερδίσει τις εκλογές.

Την άποψη αυτή δεν τη δέχεται και αυτό προκύπτει περίτρανα από το γεγονός ότι στο βιβλίο του γράφει πως το αποτέλεσμα των εκλογών κρίθηκε στη διάρκεια του προεκλογικού αγώνα. «Η Νέα Δημοκρατία κέρδισε τις εκλογές στη διάρκεια του προεκλογικού αγώνα. Διάφοροι λόγοι συνέβαλαν σε αυτό. Από την τροπολογία για το ξενοδοχειακό συγκρότημα "Πόρτο Καρράς" έως την αποστασιοποίηση από το έργο της κυβέρνησης που επέλεξαν οι διαφημιστές του ΠΑΣΟΚ», θα γράψει ο Κώστας Σημίτης, αφήνοντας σαφείς αιχμές εναντίον της ομάδας του Κώστα Λαλιώτη, ο οποίος, ως γνωστόν, είχε αναλάβει την επικοινωνιακή καμπάνια του ΠΑΣΟΚ εκείνη την περίοδο, αλλάζοντας μάλιστα την ομάδα των

τιστηρίου και οι διαμάχες των επιχειρηματιών

Λίδι της διαδοχής» ήττα του 2004

Το υστερόγραφο της αυτοκριτικής

Το βιβλίο ολοκληρώνεται με το «υστερόγραφο»: «Σε κάποιους τομείς δεν τα κατάφερα όπως θα ήθελα. Δεν άλλαξαν δραστικά τα πράγματα. Δεν πραγματοποιήθηκαν οι μεταρρυθμίσεις που θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν. Καθυστερήσαμε ή διστασαμε. Αλλά και αρκετές φορές δεν υπήρξαν οι αναγκαίες δυνάμεις και τα απαραίτητα μέσα. Οι εγγενείς περιορισμοί αποδείχτηκαν απρόβλεπτα ισχυροί», αναφέρει χαρακτηριστικά ο τώως πρωθυπουργός και συνεχίζει: «Η αμφιβολία είναι μέσο για να πετύχεις περισσότερα. Και η αυτοκριτική δίνει δύναμη. Πολλές φορές διόρθωσα τις θέσεις μας και τις πρακτικές της κυβέρνησης, άλλες φορές όμως όχι. Επέμεινα και σε απόψεις που δεν είχαν την αποδοχή της πλειοψηφίας, γιατί πίστευα σε αυτές. Τις θεωρούσα σπόρους που μπορούσαν να επηρεάσουν μελλοντικές εξελίξεις!»

διαφημιστών με την οποία συνεργαζόταν ο τώως γραμματέας Μιχάλης Χρυσοχοϊδης.

«Τα τηλεοπτικά σποτ, για παράδειγμα, αγνόσαν επιδεικτικά ό,τι είχε γίνει και πρόβαλαν ένα ειδυλλιακό νέο ξεκίνημα. Θέλπυσαν να μεταδώσουν ένα μήνυμα ασυνέχειας. Γέννησαν με τον τρόπο αυτό αμφιβολίες για το έργο του ΠΑΣΟΚ και εξασθένησαν συνολικά την εικόνα του ως μια παράταξη ικανής για τη διακυβέρνηση της χώρας».

Πώς χάθηκαν οι εκλογές

Πάντως, σε άλλο σημείο του βιβλίου του ο Κώστας Σημίτης αναφέρει τους έξι λόγους για τους οποίους το κλίμα επιβαρύνθηκε εναντίον του ΠΑΣΟΚ κατά τη δεύτερη τετραετία της διακυβέρνησής του. Μεταξύ άλλων, επισημαίνει:

1 Την αίσθηση της ακρίβειας που δημιουργήθηκε με την εισαγωγή του ευρώ: «Η προσαρμογή στο νέο νόμισμα βιώθηκε από την πολιτεία ως μια επίπονη διαδικασία».

2 Τις επιπτώσεις του Χρηματιστηρίου. «Η υποχώρηση του Χρηματιστηρίου μετά την υπερβολική άνοδο του 1999 και η πτώση της αξίας των μετοχών τα επόμενα χρόνια σε αρκετά χαμηλότερα επίπεδα από εκείνα που θεωρούνταν κανονικά έθιξαν σημαντικό αριθμό του πληθυσμού.

Πολλοί έχασαν χρήματα», θα γράψει χαρακτηριστικά εκφράζοντας τη λύπη του.

3 Την «επιτυχημένη» επικοινωνιακή πολιτική της Ν.Δ.: «Η Νέα Δημοκρατία αξιοποίησε το σύνθημα “ο Σημίτης έδωσε ό,τι είχε να δώσει”, υπονοώντας με αυτό όχι μόνο μια καινούρια πολιτική, αλλά ότι η ίδια θα έδινε νέες παροχές».

4 Την κόπωση της 11ετούς διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ: «Η κόπωση δημιούργησε μια διαδικασία αλληλοτροφοδότησης δυσaréσκειας μεταξύ κοινής γνώμης και ΜΜΕ».

5 Την ελλειμματική επικοινωνιακή πολιτική του ΠΑΣΟΚ: «Τις απόψεις της κυβέρνησης τις εξέφραζε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος και ο εκάστοτε αρμόδιος υπουργός. Αυτός ο τρόπος πληροφόρησης αποδείχτηκε πολλές φορές ελλιπής, πράγμα που δεν έλαβα σοβαρά υπόψη. Η ανάδειξη του έργου ήταν περιορισμένη και τοπική».

6 Τις διαμάχες μεταξύ επιχειρηματιών και διαπλεκόμενων συμφερόντων: «Λίγο ως πολύ όλοι πετυχημένοι και μη πετυχημένοι επιχειρηματίες ανταπατάσσονταν στην κυβέρνηση, είτε γιατί ήθελαν κάτι περισσότερο είτε γιατί δεν ήθελαν άλλο να προοδεύσουν. Μετέδιδαν μια εικόνα που εκμεταλλευόταν η αντιπολίτευση ισχυριζόμενη ότι κυριαρχεί αδιαφάνεια και διαπλοκή».

«Επέλεξα να συνεννοηθώ με τον κ. Παπανδρέου, γιατί ήταν το πιο δημοφιλές στέλεχος με τη μεγαλύτερη απήχηση στην κοινή γνώμη, μακράν πρώτος σε σχέση με όλους τους υπολοίπους, όπως έδειχναν όλες οι δημοσκοπήσεις», αναφέρει στο βιβλίο του ο Κ. Σημίτης, εξηγώντας την επιλογή του Γιώργου ως «διάδοχό του» στο κόμμα.

Ευθύνες στο ναύαρχο Λυμπέρη για «αδυναμία και παραλείψεις» στην κρίση των Ιμίων

Βαριές ευθύνες πρωτίστως στο ναύαρχο Χρήστο Λυμπέρη, τότε αρχηγό του Γενικού Επιτελείου Εθνικής Άμυνας, και ακολούθως στον τότε υπουργό Εθνικής Άμυνας Γεράσιμο Αρσένη, επιρρίπτει για την κρίση των Ιμίων, τον Ιανουάριο του 1996, στο βιβλίο του ο τότε πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης, καλύπτοντας πλήρως τον τότε υπουργό Εξωτερικών Θεόδωρο Πάγκαλο.

Ο ίδιος στο σχετικό περί Ιμίων κεφάλαιο επιχειρεί να δικαιολογηθεί πολιτικά, απαντώντας σε όλες, μία προς μία, τις κατηγορίες που του αποδόθηκαν για τα Ιμια, όσα προηγήθηκαν και όσα ακολούθησαν, και αποτελούν έκτοτε μία σκούρα κηλίδα στη νεότερη ιστορία μας.

Σύμφωνα με τον τώως πρωθυπουργό, το υπουργείο Εθνικής Άμυνας (ΥΕΘΑ) ενημερώθηκε πρώτη φορά από το υπουργείο Εξωτερικών (ΥΠ.Ε.) στις 16/1/1996, ενώ η από πλευράς ανδρών της κανονιστικού του Π.Ν. υποστολή της τουρκικής σημαίας από τα Ιμια έγινε αυτοβούλως και δεν ήταν σε γνώση του ΥΕΘΑ.

Σε άλλο σημείο ο κ. Σημίτης υποστηρίζει ότι οι Ένοπλες Δυνάμεις και τα ΜΜΕ καλλιεργούσαν κλίμα θερμού επεισοδίου και πολεμικής αναμέτρησης, φροντίζοντας να διευκρινίσει ότι είχε δώσει εντολές όπως «Η ελληνική σημαία έπρεπε να παραμείνει στα Ιμια», τόνισε χαρακτηριστικά.

Καλύπτει πλήρως τον κ. Πάγκαλο για την τηλεοπτική συνέντευξή του που ήταν την ίδια ώρα, λέγοντας ότι ήταν προτιμότερη η ενημέρωση της κοινής γνώμης. Κατά την ενημέρωση ο ναύαρχος Λυμπέρης υποστηρίζει ότι «δεν υπήρχε καμία ένδειξη συγκέντρωσης τουρκικών Ε.Δ. στην περιοχή. Η Ελλάδα έχει εκεί τη «μεγαλύτερη δύναμη», ενώ θα έπρεπε να ξεκαθαριστούν αμέσως οι κανόνες εμπλοκής. Η απάντηση Σημίτη είναι ότι «για τους κανόνες εμπλοκής θα αποφασίσουμε όταν καταλήξουμε στο τι ακριβώς πρέπει να γίνει».

Αναφορικά με το αν φυλάσσεται η δεύτερη νησίδα, ο κ. Σημίτης επισημαίνει: «Ο κ. Λυμπέρης μου απάντησε χωρίς δισταγμό ότι βεβαίως και φυλάσσεται. Στη συνέχεια, τον ρώτησα αν υπάρχουν άνδρες στη νησίδα. Μου απάντησε αρνητικά, αλλά μου είπε ότι τα ελληνικά πλοία που βρίσκονται γύρω από τα Ιμια είχαν τέτοια διάταξη ώστε ήταν αδύνατον να περάσει οποιοδήποτε τουρκικό πλοίο».

Αναφορικά με τη διαμεσολάβηση των Αμερικανών για την αποσόβηση της κρίσης, ο κ. Σημίτης τονίζει στο βιβλίο του: «Η σκέψη μας είναι ότι δεχόμαστε τη μεσο-

λάβση των ΗΠΑ για την απεμπλοκή, δεν διαπραγματευόμαστε όμως με την Τουρκία, γιατί εκείνη προκάλεσε εσκεμμένα το επεισόδιο για να προκαλέσει διαπραγματεύσεις και έτσι αναγνώριση υποτιθέμενων δικαιωμάτων της».

Σχετικά με το χρόνο που πληροφορήθηκαν ότι Τούρκοι κομάντος βρίσκονταν πάνω στα Ιμια, ο κ. Σημίτης αποκαλύπτει πως ο κομιστής των κακών ειδήσεων ήταν ο κ. Ρέππας, που το είχε πληροφορηθεί από τα τουρκικά μέσα ενημέρωσης. Αμέσως ζήτησε διασταύρωση της πληροφορίας από το ΓΕΝ. «Ο κ. Λυμπέρης απορεί και διαψεύδει», τονίζει ο κ. Σημίτης και προσθέτει: «Δίνω για τελευταία φορά βάση

στη διαβεβαίωση του αρχηγού και στην κατηγορηματικότητα του, αλλά επιμένω κιόλας για τον εκ νέου έλεγχο από τον ίδιο».

Στο σημείο αυτό, ο κ. Σημίτης κατηγορεί τις Ένοπλες Δυνάμεις για αδυναμία επιβεβαίωσης ή όχι της πληροφορίας.

Ρωτά εάν μπορεί να πετάξει ελικόπτερο για να ελέγξει, κάτι που αρνείται ο κ. Λυμπέρης, προκαλώντας το «φανερό εκνευρισμό όλων». «Δεν έχουμε στοιχειώδη πληροφόρηση για να χειριστούμε το θέμα», καταλήγει ο κ. Σημίτης.

Στις 4.10 το πρωί συγκαλείται το ΚΥΣΕΑ, όπου για πρώτη φορά πληροφορούνται ότι η δυνατότητα άμεσης αντίδρασης είναι οι δέκα κομάντος που βρίσκονται στην περιοχή των Ιμίων, ενώ τότε ακούγεται η πρόταση Λυμπέρη περί βομβαρδισμού του νησιού, ως άμεσος τρόπος επέμβασης.

Το συμπέρασμα του κ. Σημίτη είναι ότι η Ελλάδα δεν είχε τη στρατιωτική δυνατότητα άμεσης παρέμβασης, καθώς η στρατιωτική ηγεσία δεν είχε προετοιμάσει σχέδιο για ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Στις 5.05 ο κ. Λυμπέρης πληροφορείται ότι πραγματικά Τούρκοι κομάντος βρίσκονται στη μία νησίδα. «Τότε πια δεν μπορώ να συγκρατήσω άλλο την οργή μου», σημειώνει ο κ. Σημίτης, ο οποίος φαίνεται ότι τότε αντιλαμβάνεται πλήρως το μέγεθος της κατάστασης. «Σε λίγη ώρα θα ξημέρωνε και η ημισέληνος θα κυμάτιζε σε ελληνικό έδαφος» είναι τα λόγια του.

Στο «διά ταύτα», στο ΚΥΣΕΑ της 8/2/1996, επαναεπιβεβαιώθηκε η άποψη ότι «ο κ. Λυμπέρης έπρεπε να απομακρυνθεί ως ο κατεξοχόν υπεύθυνος για τις παραλείψεις και τις αδυναμίες τη νύχτα της κρίσης» και για το λόγο αυτό ζητήθηκε η παραιτήσή του, την οποία εκείνος αρνήθηκε να υποβάλει προς έκπληξη όλων.

Ο Χρήστος Λυμπέρης.

Ο Γεράσιμος Αρσένης.

Ο Θεόδωρος Πάγκαλος.